

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Δεκαοκτώ

Αι Αμαρτίαι των Πατέρων

Jeff Pippenger

2023-11-19

Το 1856, ο έως τότε Φιλαδελφικός Μιλλεριτικός Αντβεντισμός προσδιορίστηκε από τον Ιάκωβο και την Ελένη Ουάιτ ως Λαοδικειακός. Κατόπιν, ο Ιάκωβος Ουάιτ άρχισε να προωθεί προς το κίνημα το μήνυμα της Λαοδικείας μέσω του Review and Herald. Στο ίδιο έντυπο, κατά το ίδιο έτος, παρουσιάστηκε επίσης αυξημένο φως σχετικά με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι σε μια σειρά οκτώ άρθρων του Χάιραμ Έντσον, τον οποίο οι Ουάιτ εκτιμούσαν τόσο πολύ ώστε ονόμασαν προς τιμήν του τον πρωτότοκο γιο τους. Η σειρά ολοκληρώθηκε με την υπόσχεση ότι θα συνεχιζόταν στο μέλλον, αλλά δεν επανεμφανίστηκε ποτέ. Στο σημείο μεταβάσεως του κινήματος του πρώτου αγγέλου, από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδικεία, το κίνημα προσέκοψε στους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, οι οποίοι αντιπροσώπευαν την πρώτη κίολας «χρονική προφητεία» την οποία οι άγγελοι του Θεού είχαν οδηγήσει τον Γουίλιαμ Μίλλερ να αναγνωρίσει και να διακηρύξει.

Οι «επτά καιροί» ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος του θεμελίου του ναού των Μιλλεριτών. Κάθε προφητική απεικόνιση ενός ιερού θεμελίου είναι απεικόνιση του Χριστού, διότι άλλο θεμέλιο δεν δύναται να τεθή παρά ο Χριστός.

Διότι θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέσει εκτός από εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός. Α΄ Κορινθίους 3:11.

Ο Χριστός δεν είναι μόνον το θεμέλιο, αλλά και ο ακρογωνιαίος λίθος, τον οποίο απέρριψαν οι οικοδόμοι και επάνω στον οποίο στη συνέχεια προσέκοψαν. Είναι ο λίθος που τελικά γίνεται κεφαλή γωνίας. Στην ιστορία των Μιλλεριτών, οι «επτά καιροί» υπήρξαν το σύμβολο εκείνου του ακρογωνιαίου λίθου.

Ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς επί μία εβδομάδα. Η δομή της προφητείας των «επτά καιρών» εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ (την οποία ο Hiram Edson είχε επισημάνει στα οκτώ ημιτελή άρθρα) αναπαρήγαγε την ίδια ακριβώς δομή της προφητικής εβδομάδος κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, σε εκπλήρωση του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ και του εδαφίου είκοσι επτά. Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός συνήγε τον Ισραήλ είναι η ίδια ακριβώς δομή της εβδομάδος κατά την οποία ο Χριστός διεσκόρπισε τον Ισραήλ. Η διασπορά του αρχαίου Ισραήλ ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, και η συνάθροιση του πνευματικού Ισραήλ ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες. Συνήγαγε τον Ισραήλ για να επικυρώσει τη διαθήκη, και διεσκόρπισε τον Ισραήλ εξαιτίας της φιλονεικίας περί της διαθήκης Του. Το να προσδιορίζει κανείς τους «επτά καιρούς» ως τον θεμέλιο λίθο του Μιλλεριτικού ναού βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με το να προσδιορίζει τον Χριστό ως τον θεμέλιο λίθο. Το να απορρίπτει κανείς εκείνον τον λίθο, είναι να απορρίπτει τον

Χριστό.

Όταν ο Χριστός, το 1856, για πρώτη φορά στην ιστορία του Χριστιανισμού, στάθηκε κρούοντας τη θύρα της Λαοδικείας, επιζητούσε να επιφέρει αύξηση γνώσεως επάνω στην πέτρα του προσκόμματος, την οποία οι οικοδόμοι επρόκειτο να παραμερίσουν. Επτά έτη αργότερα, ή, αν θέλετε, δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι συμβολικές ημέρες αργότερα, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός έκλεισε τη θύρα. Δυστυχώς, ο Αντβεντισμός αρνήθηκε να δει την αύξηση της γνώσεως. Μία πέτρα επάνω στην οποία προσκόπεις είναι μία πέτρα που δεν βλέπεις, αλλά εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί.

Ο λαός μου αφανίζεται διὰ ἔλλειψιν γνώσεως· ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψες τὴν γνώσιν, κἀγὼ θὰ σὲ ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴν εἶσαι ἱερεὺς μου· ἐπειδὴ λησμόνησες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου, κἀγὼ θὰ λησμονήσω τὰ τέκνα σου. Ὡσηέ 4:6.

Η κατάρτα των «επτά καιρών» εναντίον του νοτίου βασιλείου του Ιούδα άρχισε το 677 π.Χ. και έληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844, μαζί με τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του όγδοου κεφαλαίου, εδάφιο δεκατέσσερα, του Δανιήλ. Οι «επτά καιροί» αποτελούν μέρος αυτής ακριβώς της προφητείας που έχει προσδιορισθεί ως το «θεμέλιο και ο κεντρικός στύλος» του Αντβεντικού κινήματος. Το θεμέλιο και ο κεντρικός στύλος του Αντβεντισμού εκπληρώθηκαν ακριβώς την ίδια χρονική στιγμή με αρκετές άλλες προφητείες. Οι «επτά καιροί», οι δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες, το τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, το έβδομο κεφάλαιο, εδάφιο δεκατρία, του Δανιήλ, και η παραβολή των δέκα παρθένων στο κατά Ματθαίον κεφάλαιο είκοσι πέντε, όλα εκπληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844 είναι η θεμελιώδης ημερομηνία του Αντβεντικού κινήματος, και σε σύνδεση με αυτήν την ημερομηνία, προσδιορίσθηκε μία μόνον εντολή.

Και ο άγγελος, τον οποίο είδα να στέκεται επάνω στη θάλασσα και επάνω στη γη, ύψωσε το χέρι του προς τον ουρανό, και ορκίσθηκε εις Αυτόν που ζει στους αιώνες των αιώνων, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και όσα είναι εν αυτώ, και τη γη και όσα είναι εν αυτή, και τη θάλασσα και όσα είναι εν αυτή, ότι δεν θα υπάρχει πλέον χρόνος. Αποκάλυψις 10:5, 6.

Η αδελφή White ταυτοποιεί τον άγγελο του δέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, ο οποίος στάθηκε επάνω στη γη και στη θάλασσα, ως τον Ιησού Χριστό.

«Ο ισχυρός άγγελος που έδωσε οδηγίες στον Ιωάννη δεν ήταν άλλος από τον Ιησού Χριστό. Το ότι έθεσε το δεξί Του πόδι επάνω στη θάλασσα και το αριστερό επάνω στην ξηρά δείχνει τον ρόλο που επιτελεί στις τελευταίες σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά. Η θέση αυτή δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του πάνω σε ολόκληρη τη γη.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 971.

Ο Χριστός έλαβε τη θέση του ισταμένου επί της θαλάσσης και της γης, για να παραστήσει την υπέρτατη εξουσία Του. Έπειτα ύψωσε τη χείρα Του και διέταξε ότι «χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον». Ο Χριστός εισήρχετο σε διαθήκη με τους Μίλλερίτες και τους έδωσε μία εντολή, καθώς είχε δώσει και στον Αβραάμ όταν εισήλθε σε διαθήκη με αυτόν. Διέταξε τον Αβραάμ να περιτέμνει τα άρρενα τέκνα. Όταν εισήλθε σε διαθήκη με εκλεκτό λαό κατά την ιστορία του Μωυσέως, έδωσε πολλές εντολές, και μεταξύ αυτών των εντολών περιλαμβανόταν η κατεύθυνση

ότι μόνον οι ιερείς μπορούσαν να αγγίζουν την κιβωτό. Ύψωσε τη χείρα Του και ορκίσθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844 ότι ο προφητικός χρόνος δεν θα ενσωματωνόταν πλέον στις βιβλικές προφητείες. Ο Ιησούς είχε πραγματευθεί το θέμα των «καιρών και εποχών» όταν ανήλθε στον ουρανό εντός νεφέλης αγγέλων, προτυπώνοντας έτσι την ανάληψη των δύο μαρτύρων ως του σημαιοφόρου σημείου. Αυτό που διέταξε τότε αφορούσε τους «καιρούς και τις εποχές».

Ἐκεῖνοι λοιπόν, ἀφού συνήχθησαν, τὸν ἐρώτησαν, λέγοντες· Κύριε, ἄραγε εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἀποκαθιστᾷς πάλιν τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Ἰσραήλ; Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Δὲν εἶναι δικό σας νὰ γνωρίζετε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιρούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ ἔθεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ. Ἀλλὰ θὰ λάβετε δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· καὶ θὰ εἴσθε μάρτυρές μου καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς. Πράξεις 1:6–8.

Ο Ιησούς δεν είπε ότι δεν υπάρχουν καιροί και χρόνοι, διότι, μιλώντας μέσω του Σολομώντος, είχε επιβεβαιώσει ότι υπάρχουν «χρόνοι και καιροί».

Εἰς πάντα ὑπάρχει καιρὸς, καὶ χρόνος διὰ πᾶν σκοπὸν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· Ἐκκλησιαστής 3:1.

Υπάρχουν «καιροί και χρόνοι» μέσα στη βιβλική καταγραφή, οι οποίοι αποτελούν μαρτυρίες για τον Παλμωνί, τον «Θαυμαστό Αριθμητή»· αλλά από τις 22 Οκτωβρίου 1844, ο λαός του Θεού έχει λάβει την εντολή να μη παρουσιάσει ποτέ πλέον προφητικό μήνυμα εξαρτημένο από χρόνο. Η συμβουλή του Ιησού προς τους μαθητές λίγο πριν αναληφθεί αντιπροσωπεύει την ιστορία ακριβώς πριν ο καθαρισμένος λαός Του υψωθεί ως σημείο στη δωδεκάτη κεφαλαία της Αποκάλυψης, και συμφωνεί με την εντολή που έδωσε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Κατά τη θεμελιώδη χρονολογία του Αντβεντισμού, ο Χριστός διέταξε να μην υπάρξουν πλέον προφητικά μηνύματα βασισμένα στον χρόνο, και κατά την ανάληψή Του, η οποία προτυπώνει την ανάληψη των δύο μαρτύρων στην ενδέκατη κεφαλαία της Αποκάλυψης, επανέλαβε εκείνη την εντολή.

«Ας προσέξουν ὅλοι οἱ ἀδελφοί καὶ οἱ ἀδελφές μας κάθε ἄνθρωπο που θα επιχειρούσε να ορίσει χρόνο για να εκπληρώσει ο Κύριος τον λόγο Του σχετικά με την ἔλευσή Του, ἢ σχετικά με οποιαδήποτε ἄλλη υπόσχεση που ἔχει δώσει καὶ ἡ οποία ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. “Δεν ανήκει σε σας να γνωρίζετε χρόνους ἢ καιρούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ ἔθεσε ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ.” Ψευδοδιδάσκαλοι μπορεῖ να φαίνονται πολύ ζηλωτές για το ἔργο του Θεοῦ καὶ μπορεῖ να δαπανοῦν μέσα για να φέρουν τις θεωρίες τους ἐνώπιον του κόσμου καὶ τῆς ἐκκλησίας· ἀλλά, καθὼς ἀναμειγνύουν τὴν πλάνη με τὴν ἀλήθεια, τὸ μήνυμά τους εἶναι μήνυμα ἀπάτης καὶ θα οδηγήσει ψυχές σε ψευδεῖς οδοὺς. Πρέπει να ἀντιμετωπίζονται καὶ να ἀντικρούονται, ὄχι ἐπειδὴ εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι, ἀλλά ἐπειδὴ εἶναι διδάσκαλοι ψεύδους καὶ επιχειροῦν να ἐπιβάλουν στο ψεύδος τὴ σφραγίδα τῆς ἀλήθειας.» Testimonies to Ministers, 55.

Η αδελφή White ήταν σαφής ότι δεν θα έχουμε ποτέ μήνυμα χρόνου που να προσδιορίζει οτιδήποτε ιδιαίτερης σημασίας, όχι απλώς τη Δευτέρα Του Παρουσία. Η προφητεία χρόνου, η οποία ήταν το θέμα του κινήματος των Μιλλεριτών, ἔληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και η μόνη εντολή που συνδέθηκε με εκείνη τη θεμελιώδη ημερομηνία ήταν ότι ο χρόνος δεν θα ἔπρεπε ποτέ να χρησιμοποιηθεί ξανά στην παρουσίαση του μηνύματος του Θεού.

Κατά την αρχική κίνηση του πρώτου αγγέλου, ακριβώς στο σημείο της μετάβασης από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια, δόθηκε αυξημένο φως επάνω στη θεμελιώδη αλήθεια του κινήματος των Μιλλεριτών. Επτά έτη αργότερα, ή δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι συμβολικές ημέρες αργότερα, ή μία «έρημος» αργότερα, το 1863, ο θεμέλιος λίθος των «επτά καιρών» παραμερίστηκε από τους οικοδόμους.

Στην καταληκτική κίνηση του τρίτου αγγέλου, ακριβώς στο σημείο της μετάβασης από τη Λαοδίκεια στη Φιλαδέλφεια, δίδεται μια δοκιμασία που περιλαμβάνει ομολογία των αμαρτιών των πατέρων. Η δοκιμασία του θεμελίου για τους πατέρες ήταν οι «επτά καιροί», που ήταν ο θεμέλιος λίθος τους. Θα περιφρονούσε η καταληκτική κίνηση τη μόνη εντολή που συνδέεται με τη θεμελιώδη ημερομηνία, καθώς οι πατέρες τους περιφρόνησαν τον θεμέλιο λίθο τους;

Ναι. Ασφαλώς έπραξαν ακριβώς αυτό. Επανέλαβαν τις αμαρτίες των πατέρων τους.

Οι πατέρες τους δεν αμάρτησαν κατά τη θεμελιώδη ημερομηνία, διότι, μεταξύ άλλων, κατά εκείνη τη θεμελιώδη ημερομηνία ήταν ακόμη Φιλαδελφείς. Οι πατέρες τους απέτυχαν στη θεμελιώδη δοκιμασία τους όταν μετασχηματίστηκαν σε Λαοδίκεια και απέρριψαν τους «επτά καιρούς» μαζί με το αυξανόμενο φως.

Η θεμελιώδης αποτυχία τους το 1863 είχε προηγηθεί από επτά έτη κατά τα οποία ο Χριστός κτυπούσε τη θύρα των Λαοδικειακών καρδιών τους. Τα επτά έτη είναι συμβολικά των «επτά καιρών» και της «ερήμου». Μετά την «έρημο» από το 1856 έως το 1863, απέτυχαν στη θεμελιώδη δοκιμασία τους.

Κατά την πρώτη απογοήτευση του κινήματος του τρίτου αγγέλου, ο λαός του Θεού αμάρτησε, απορρίπτοντας τη μόνη εντολή που συνδεόταν άμεσα με τη θεμελιώδη ημερομηνία. Επέλεξαν να ενσωματώσουν χρονοπρόρρηση στο προφητικό μήνυμα, ενώ γνώριζαν καλύτερα. Πράττοντας έτσι, επανέλαβαν την αμαρτία του Μωυσή, ο οποίος παρέλειψε να περιτμήσει τον γιο του, και την αμαρτία του Οζά, αγγίζοντας την κιβωτό, πράγμα που γνώριζε ότι του απαγορευόταν να κάνει. Το κίνημα του τρίτου αγγέλου έπραξε εκείνο που γνώριζε ότι δεν ήταν ορθό! Εάν κάποιος επιθυμεί να καλύψει εκείνο το γεγονός, τότε ας χρησιμοποιήσει και το υπόλοιπο του δοχείου με τη μοιγιά, για να καλύψει την αλήθεια ότι και ο Μωυσής και ο Οζά αμάρτησαν και εκδήλωσαν ανταρσία εναντίον του θελήματος του Θεού, καθώς προεικόνιζαν την πρώτη απογοήτευση της εσχάτης όλων των γραμμών μεταρρύθμισης—της γραμμής μεταρρύθμισης προς την οποία έδειχνε εκ των προτέρων κάθε γραμμή μεταρρύθμισης. Οι απεικονίσεις της πρώτης απογοήτευσης στις γραμμές μεταρρύθμισης φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, και το σχετικό υπόμνημα υπάρχει προς όφελος του λαού του Θεού, ακόμη και αν ο λαός του Θεού αρνείται να ωφεληθεί από αυτό.

Η κίνηση του πρώτου αγγέλου έλαβε περίοδο επτά ετών, η οποία αποτελεί σύμβολο της ερήμου των «επτά καιρών», ώστε να αποδεχθεί το μήνυμα της Λαοδικείας μαζί με το φως των «επτά καιρών». Η κατάρα των «επτά καιρών» είναι η κατάρα τού να εκβληθεί κανείς από το στόμα του Κυρίου. Το 1863 επανέλαβαν το έργο της ανοικοδόμησης της Ιεριχώς, έργο που περιείχε «κατάρα». Τα επτά έτη από το 1856 έως το 1863 αποτελούν μια μικρογραφική απεικόνιση της αποστασίας των πατέρων της αμαρτίας του αρχαίου Ισραήλ, η οποία επέφερε επάνω τους την κατάρα των «επτά καιρών». Ο σύγχρονος Ισραήλ επανέλαβε τις αμαρτίες των πατέρων του το

1863.

Το κίνημα του τρίτου αγγέλου απέτυχε στη δοκιμασία της πρώτης απογοητεύσεως, καθώς ασφαλώς απέτυχαν και ο Μωυσής και ο Ουζά. Τότε θανατώθηκαν στους δρόμους για μία «έρημη» περίοδο τριάντισι ημερών. Τώρα διαμορφώνονται σε σώματα διά του ήχου του Παρακλήτου. Ο ήχος του Παρακλήτου δίδεται μέσω της «φωνής» στην έρημο, και τώρα τίθενται ενώπιον της δοκιμασίας, όχι του καθορισμού χρόνου, αλλά των «επτά καιρών». Ήδη απέτυχαν στη δοκιμασία του καθορισμού χρόνου.

Δεν δοκιμάζονται ως προς το αν πιστεύουν ότι οι «επτά καιροί» είναι έγκυρη αλήθεια, διότι έχουν ήδη δώσει μαρτυρία ότι αποδέχονται τους «επτά καιρούς» ως έγκυρη προφητεία. Έχουν ομολογήσει ότι πιστεύουν την προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών διασκορπισμού. Αλλ' ενδέχεται να αγνοούν ότι υπάρχει νέο δοκιμαστικό φως σχετικά με τους «επτά καιρούς». Στέκονται εκεί όπου στέκονταν οι πατέρες τους το 1856. Το νέο φως είναι ότι οι τρεις και ήμισυ ημέρες της Αποκαλύψεως ένδεκα δεν ταυτοποιούν απλώς τη Γαλλική Επανάσταση, αλλά αποτελούν τώρα μια πραγματικότητα παρούσης αληθείας.

Είναι το άνοιγμα της κρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών και το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας πράγματι δύο μάρτυρες που ταυτοποιούν ότι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται τώρα; Εάν είναι, είναι πράγματι αληθές ότι ολόκληρο το βιβλίο της Αποκάλυψης ομιλεί για τις έσχατες ημέρες; Εάν αυτό είναι αληθές, τότε οι τρεισήμισι ημέρες αντιπροσωπεύουν τον χρόνο της καθυστέρησης στην παραβολή των παρθένων; Εάν το κάνουν, τότε το θεραπευτικό μέτρο των «επτά καιρών» αντιπροσωπεύει πράγματι μια εντολή που πρέπει να εκπληρωθεί από εκείνους που συμμετείχαν στην πρόβλεψη του Νάσβιλ της 18ης Ιουλίου 2020;

Ουάου! Ιδού μια δοκιμασία για εσάς! Εκείνοι που ξυπνούν και συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στον χρόνο της καθυστέρησης, πρέπει πράγματι να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους και για τις αμαρτίες των πατέρων τους στο τέλος των τρεισήμισι ημερών; Ήταν πράγματι αμαρτία το να παραβλέψουν την εντολή να μη χρησιμοποιείται χρόνος σε μια προφητική πρόβλεψη;

Σε εκείνους που υιοθέτησαν τη θέση ότι η αποτυχημένη πρόρρηση του Νάσβιλ ήταν κατά κάποιον τρόπο ο προορισμένος σκοπός του Θεού, και οι οποίοι στη συνέχεια επιχείρησαν να στηρίξουν αυτόν τον ισχυρισμό, θα πρόσθετα μία ακόμη παρατήρηση, πέρα από την αμαρτία της χρήσεως χρονικών προσδιορισμών στις προφητείες του Θεού. Εκείνο που συνέβη με την ψευδή πρόρρηση του Νάσβιλ δεν ήταν απλώς μία εκδήλωση ανταρσίας προς την εντολή του Χριστού το 1844· ήταν μία πράξη που έλεγε σε όσους βρίσκονται εκτός του Αντβεντισμού ότι οι προρρήσεις που βρίσκονται στο Πνεύμα της Προφητείας είναι εσφαλμένες. Ήταν όνειδος επάνω στα συγγράμματα του Πνεύματος της Προφητείας. Παρέχει αποδείξεις για εκείνους που είναι στον κόσμο ότι τα συγγράμματα της Ellen White είναι εξίσου σημαντικά με τα συγγράμματα του Joseph Smith ή του Nostradamus. Τα πολύτιμα λόγια της Ellen White διαφθείρονταν από τα αισχρά λόγια της ανταρσίας μας. Δεν ήταν μόνο ανταρσία εναντίον του Χριστού, ο οποίος είναι ο Λόγος του Θεού· ήταν ταυτοχρόνως ανταρσία εναντίον του Πνεύματος της Προφητείας. Ο Ιωάννης διωκόταν στη νήσο που καλείται Πάτμος, όχι επειδή έθεσε την ανθρώπινη γνώμη του υπεράνω της Βίβλου και του Πνεύματος της Προφητείας, αλλά επειδή υπάκουσε σε εκείνους τους δύο μάρτυρες.

Εγώ, ο Ιωάννης, ο οποίος είμαι και αδελφός σας και συγκοινωνός στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ιησού Χριστού, βρισκόμουν στη νήσο την καλουμένη Πάτμο, για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Αποκάλυψη 1:9.

Επαναλάβαμε τις αμαρτίες του πατέρα μας Μωυσή κατά την πρώτη μας απογοήτευση, και χρειάζεται να το ομολογήσουμε αυτό. Χρειάζεται να το ομολογήσουμε, διότι τώρα βρισκόμαστε στο 1856. Υπάρχει τώρα νέο φως σχετικά με τους «επτά καιρούς», ακριβώς όπως υπήρχε και τότε. Τώρα βρισκόμαστε στη μετάβαση από τη Λαοδίκεια στη Φιλαδέλφεια, καθώς το αρχικό κίνημα βρισκόταν στη μετάβαση από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια το 1856. Το 1856, οι πατέρες μας σταμάτησαν τη δημοσίευση της αύξησης της γνώσης σχετικά με τους «επτά καιρούς». Ίσως να μην είμαστε σε θέση να σταματήσουμε τη δημοσίευση εκείνου του φωτός, αλλά ασφαλώς μπορούμε να κλείσουμε τις θύρες των καρδιών μας απέναντι σε αυτό το φως. Μπορούμε να προσποιούμαστε, όπως έκαναν οι αρχικοί οικοδόμοι των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, ότι ο λίθος δεν ήταν στην πραγματικότητα εκεί, και να συνεχίζουμε να προσκόπτουμε επάνω του. Το πρόβλημά μας είναι ότι δεν διαθέτουμε περισσότερο από έναν αιώνα για να κρύβουμε το κεφάλι μας στην άμμο, διότι οι κρίσεις έχουν ήδη αρχίσει.

Εάν επιτρέψουμε στον Άλφα και το Ωμέγα να μας διδάξει με την αρχή ότι το τέλος ενός πράγματος απεικονίζεται από την αρχή ενός πράγματος, μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε ότι ο Άλφα και το Ωμέγα καταδεικνύει πως η προφητεία του Nashville προτυπώθηκε από τους πατέρες μας. Όταν αναγνωρίσουμε αυτήν την αλήθεια, τότε θα βρεθούμε αντιμέτωποι με την πραγματικότητα ότι, από την προφητεία και έπειτα, κάθε προσπάθεια να παραχθεί κάποιο είδος ανθρώπινης λογικής προκειμένου να δικαιολογηθεί η αποτυχημένη προφητεία δεν ήταν παρά ένα φύλλο συκής. Τότε θα δούμε ότι ο Θεός δεν περπατούσε μαζί μας όσο βρισκόμασταν στη γη του εχθρού. Ήταν εκεί, αλλά μόνο με την έννοια ότι κτυπούσε τις θύρες των καρδιών, ζητώντας είσοδο. Εάν το φύλλο συκής της ανθρώπινης λογικής αφαιρεθεί, τότε ίσως επίσης δούμε ότι η άρνηση, ή η εσφαλμένη ανθρώπινη λογική που χρησιμοποιήσαμε για να δικαιολογήσουμε την προφητεία του Nashville, αποτελεί απόδειξη ότι περπατούσαμε αντίθετα προς τον Χριστό.

Το 1856, ο Φιλαδελφιανός Αντβεντισμός μεταβλήθηκε σε Λαοδίκεια, και το γνώριζαν. Ο Κύριος το επιβεβαίωσε μέσω των λόγων της προφήτιδος και του συζύγου της. Στεκόμενος στις θύρες εκείνων των λαοδικειακών καρδιών, ο Χριστός προσφέρθηκε να εισέλθει και να δειπνήσει μαζί τους. Η τροφή που έφερε για να δειπνήσουν ήταν ο θεμέλιος λίθος των «επτά καιρών». Αυτοί αρνήθηκαν.

Το 2023, η τελευταία κίνηση υπερβαίνει πλέον από τη Λαοδίκεια προς τη Φιλαδέλφεια, διότι η όγδοη εκκλησία είναι εκ των επτά εκκλησιών. Ο Κύριος, το Άλφα και το Ωμέγα, το έχει επιβεβαιώσει δια του λόγου της «αληθείας» Του. Ο Χριστός στέκεται τώρα στην θύρα εκείνων των προσφάτως νεκρών ξηρών οστών, προσφέροντας να εισέλθει και να δειπνήσει μαζί τους, και το γεύμα που επιθυμεί να μοιρασθεί μαζί τους είναι το ίδιο ακριβώς γεύμα που επιχείρησε να μοιρασθεί με τους πατέρες τους το 1856. Δεν είναι απλώς τα βασικά δομικά στοιχεία του δόγματος των «επτά καιρών», όπως ήταν για τους πατέρες τους το 1856. Όχι· είναι η πικρά θεραπεία των «επτά καιρών», και η θεραπεία αυτή απαιτεί το είδος της ταπεινώσεως που συχνά είναι δύσκολο να καταποθεί.

Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ πάλιν, λέγων· Υιὲ ἀνθρώπου, εἶπε πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Τύρου, Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐπειδὴ ὑψώθη ἡ καρδία σου, καὶ εἶπας, Θεός εἰμι, κάθημαι ἐπὶ θρόνου Θεοῦ, ἐν μέσῳ τῶν θαλασσῶν· ἀλλ' εἶσαι ἄνθρωπος, καὶ οὐχὶ Θεός, μολονότι ἔθεσας τὴν καρδίαν σου ὡς καρδίαν Θεοῦ. Ἴδου, εἶσαι σοφώτερος τοῦ Δανιήλ· οὐδὲν μυστικόν δύνανται νὰ κρύψουν ἀπὸ σέ. Ἰεζεκιήλ 28:1–3.

Μήπως εμεῖς που συμμετείχαμε στην πρόβλεψη του Νάσβιλ εἴμαστε σοφότεροι ἀπὸ τον Δανιήλ;

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐγὼ ὁ Δανιήλ ἐνόησα ἐν τοῖς βιβλίοις τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅτι ἤθελε συμπληρώσει ἐβδομήκοντα ἔτη ἐν ταῖς ἐρημώσεσι τῆς Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἔστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐκζητήσω αὐτὸν μετὰ προσευχῆς καὶ δεήσεων, μετὰ νηστείας καὶ σάκκου καὶ σποδοῦ· καὶ προσηυχήθην πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου καὶ ἔκαμα τὴν ἐξομολόγησίν μου καὶ εἶπα· ὦ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ φοβερός, ὁ τηρῶν τὴν διαθήκην καὶ τὸ ἔλεος πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν καὶ πρὸς τοὺς φυλάττοντας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ· ἡμαρτήσαμεν, καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ ἐπράξαμεν πονηρῶς, καὶ ἀπεστατήσαμεν, ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν προσταγμάτων σου καὶ ἀπὸ τῶν κρίσεών σου· οὐδὲ ἠκούσαμεν τοὺς δούλους σου τοὺς προφήτας, οἵτινες ἐλάλησαν ἐν τῷ ὀνόματί σου πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, τοὺς ἄρχοντάς ἡμῶν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ πρὸς πάντα τὸν λαὸν τῆς γῆς. ὦ Κύριε, εἰς σὲ ἀνήκει ἡ δικαιοσύνη, εἰς ἡμᾶς δὲ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου, ὡς τὴν ἡμέραν ταύτην· εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἰούδα καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς πάντα τὸν Ἰσραήλ, τοὺς πλησίον καὶ τοὺς μακρὰν, ἐν πάσαις ταῖς χώραις, εἰς τὰς ὁποίας τοὺς ἐξέδιωξας, διὰ τὴν παράβασιν αὐτῶν καθ' ἣν παρέβησαν εἰς σέ. ὦ Κύριε, εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου, εἰς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, εἰς τοὺς ἄρχοντάς ἡμῶν καὶ εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς σέ. Εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνήκουν οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ αἱ συγχωρήσεις, ἐπειδὴ ἀπεστατήσαμεν ἀπ' αὐτοῦ· οὐδὲ ὑπηκούσαμεν εἰς τὴν φωνὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὥστε νὰ περιπατῶμεν ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἔθεσεν ἔμπροσθεν ἡμῶν διὰ τῶν δούλων αὐτοῦ τῶν προφητῶν. Ναί, πᾶς ὁ Ἰσραήλ παρέβη τὸν νόμον σου, ἀπομακρυνόμενος ὥστε νὰ μὴ ὑπακούῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα, καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐβεβαίωσε τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐλάλησε καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῶν κριντῶν ἡμῶν τῶν κρινόντων ἡμᾶς, ἐπάγων ἐφ' ἡμᾶς μέγα κακόν· διότι ὑπὸ ὄλον τὸν οὐρανὸν δὲν ἔγινεν καθὼς ἔγινεν ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Καθὼς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Μωϋσέως, πάσα αὐτὴ ἡ συμφορὰ ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς· ὁμως δὲν ἐδεηθήκαμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὥστε νὰ ἀποστραφῶμεν ἀπὸ τὰς ανομίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀλήθειάν σου. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπαγρύπνησε ἐπὶ τὸ κακόν καὶ ἐπέφερεν αὐτό ἐφ' ἡμᾶς· διότι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι δίκαιος εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ τὰ ὁποία πράττει, ἐπειδὴ δὲν ὑπηκούσαμεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Καὶ τώρα, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ εξαγαγὼν τὸν λαόν σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἀποκτήσας εἰς σεαυτὸν ὄνομα, καθὼς τὴν ἡμέραν ταύτην, ἡμαρτήσαμεν, ἠνομήσαμεν. Κύριε, κατὰ πάσαν τὴν δικαιοσύνην σου, δέομαί σου, ἀς ἀποστραφῆ ἡ οργὴ σου καὶ ὁ θυμὸς σου ἀπὸ τῆς πόλεώς σου Ἱερουσαλήμ, τοῦ ἁγίου ὄρους σου· διότι ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν καὶ τῶν ανομιῶν τῶν πατέρων ἡμῶν, ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ ὁ λαός σου ἐγίναν ὄνειδος εἰς πάντα τοὺς πέριξ ἡμῶν. Τώρα λοιπόν, Θεέ ἡμῶν, ἀκουσον τὴν προσευχὴν τοῦ δούλου σου καὶ τὰς δεήσεις αὐτοῦ, καὶ

κάμε το πρόσωπόν σου να λάμψη επί το ηρημωμένον αγιαστήριόν σου, ένεκεν του Κυρίου. Κλίνον, Θεέ μου, το ους σου και άκουσον· άνοιξον τους οφθαλμούς σου και ιδέ τας ερημώσεις ημών, και την πόλιν επί την οποίαν εκλήθη το όνομά σου· διότι δεν προσφέρομεν ενώπιόν σου τας ικεσίας ημών διά τας δικαιοσύνας ημών, αλλά διά τους πολλούς οικτιρμούς σου. Κύριε, άκουσον· Κύριε, συγχώρησον· Κύριε, πρόσεξον και πράξον· μη βραδύνης, ένεκεν σεαυτού, Θεέ μου· διότι το όνομά σου εκλήθη επί την πόλιν σου και επί τον λαόν σου. Και ενώ ελάλουν, και προσηυχόμεν, και εξωμολογούμεν την αμαρτίαν μου και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ, και παρουσίαζον την δέησίν μου ενώπιον του Κυρίου του Θεού μου υπέρ του αγίου όρους του Θεού μου· ναι, ενώ ελάλουν εν τη προσευχή, ο ανήρ Γαβριήλ, τον οποίον είχαν ιδεί εν τη οράσει κατ' αρχάς, πετόμενος ταχέως, με ήγγισεν περί την ώραν της εσπερινής θυσίας. Και με edίδαξε, και ελάλησε μετ' εμού, και είπεν· Δανιήλ, τώρα εξήλθον διά να σε κάμω να εννοήσης μετά συνέσεως. Δανιήλ 9:2-22.